

ikke er det samme som, at man ikke kan gøre det. For hvis bare vi har de store lande, hvor de store finansielle centre ligger, med, så vil det have en absolut virkning, for det er dér, næsten alle transaktionerne foregår.

Thor Pedersen (V):

Jeg vil også gerne takke økonomiministeren for en udmærket indledende redegørelse og sige, at vi jo kan lære af historien, at konjunkturopgange altid er efterfulgt af konjunkturedgange eller omvendt blandet med valutauro eller finansielle kriser. Derfor er den politiske opgave at sikre, at i perioder med konjunkturopgang kan vi ruste os til bedst muligt at imødegå det tidspunkt, hvor konjunkturerne vender.

Under hele opsvinget siden 1993 har danske virksomheder tabt konkurrenceevne, og Danmark har mistet markedsandele på eksportmarkederne. Overskuddet på betalingsbalancen er soldet op, men som økonomiministeren siger: Det vender inden kort tid, pinsepakken løser problemet.

Men nej, pinsepakken gør det endnu værre. Den lægger nye byrder på de virksomheder, der i forvejen er svækket konkurrencemæssigt, og det på et tidspunkt, hvor lønomkostningerne i Danmark stiger dobbelt så meget som i de lande, vi konkurrerer med.

Konjunkturtilbageslaget begyndte som allerede nævnt i forsommeren 1997 med Thailands devaluering efter længere tids valutauro. Valutauroen var og er et symptom på fundamentale problemer med offentlig økonomi-, finans- og pengepolitik, produktion og efterspørgsel og den inflationære udvikling i en række lande i Asien, men valutauroen er ikke årsagen, men symptomet.

De fejl, man begår ude i verden, kan vi ikke nødvendigvis løse i det danske Folketing, men vi kan arbejde for frihandel med fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser og kapital, og vi kan støtte Valutafond og Verdensbank.

I Danmark kan vi modarbejde konjunkturtilbageslag og finansielle kriser ikke ved at indføre restriktioner i kapitalens frie bevægelighed eller ved beskatning, men ved at øge produktivitet og begrænse udgifter og omkostninger, der svækker konkurrenceevnen.

Vi har som nævnt i de senere år haft løn- og omkostningsstigninger, der er betydelig højere end i de lande, vi konkurrerer med. Det er en af forklaringerne på, at vi taber markedsandele.

Der skal være bedre styr på væksten i de offentlige udgifter. Det er forudsætningen for, at skatte- og afgiftstrykket kan sættes ned, så lønstigningerne kan holdes i ave, uden at familierens reale rådighedsbeløb reduceres. Større effektivitet, konkurrenceevne og markedsøkonomi skal optimere de offentlige serviceydelser.

Desværre er det sorgløshed, der præger regeringen, og økonomiministeren kan ikke forstå, at betalingsbalancetallene vækker uro, men ministeren har også en særlig evne til at se bort fra kendsgerningerne. Hvis vi tager ministerens egne skøn for udvikling på betalingsbalancen for det år, vi er i, 1998, så har de været, som følger:

I oktober 1997 sagde ministeren, at overskuddet i år vil blive på 10,3 mia. kr.

I december sagde ministeren, overskuddet vil blive på 8,3 mia. kr.

I juni i år sagde ministeren, at overskuddet i år vil blive på 3 mia. kr.

I august i år sagde ministeren, at overskuddet vil blive på 1 mia. kr. i år.

Og endelig i oktober sagde ministeren, at nu ville der være et underskud på 7 mia. kr. Og samme dag, som ministeren ville sige det, ændrede ministeren skønnet til 10 mia. kr. i 1998.

Det vil sige, på mindre end et år har ministeren ændret sit skøn på betalingsbalancen for 1998 med 20 mia. kr. Det er nu egentlig ganske imponerende.

Regeringen har pantsat vores økonomiske handlefrihed. Vi mister yderligere finanspolitisk og pengepolitisk handlefrihed ved at stå uden for ØMU'en, når den starter om knap 6 uger. Vi bliver tvunget til at føre en strammere finanspolitik og en strammere pengepolitik end de andre lande i EU, og det medfører en større, unødvendig højere rente, flere ledige og tab af velfærd.

Der hviler et tungt ansvar på den nuværende regering. Det er uacceptabelt, den ikke for længe siden har stillet sig i spidsen for dansk medlemskab af ØMU'en efter en folkeafstemning. Regeringen trasker efter vælgerne, men når man ser meningsmålingerne, viser det sig heldigvis nu, at der her er et flertal, der ønsker dansk deltagelse i ØMU'en.

Når vi nu står med en stor opgave for den offentlige økonomi, skyldes det ikke alene, at regeringen har soldet opsvinget bort, men også, at det eneste, regeringen indtil nu har ønsket at samle flertal til, er at straffe danske virksomheder med pinsepakken: 10 mia. kr. i nye byrder.